

Arrest

nr. 97 802 van 25 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en zeventien jaar oud te zijn. U bent een soennitische Tadzjiek en verklaart afkomstig te zijn uit Asia Arab, gelegen in het district Aybak van de provincie Samangan. U liep er school tot de zevende graad. Daarnaast werkte u als leerling bij uw vader, Sher Mohammad, die een timmermanszaak had. Op 27 jaddi (omgezet naar de westerse kalender 17 januari [2011]) was u aan het werk in de winkel toen uw schoonbroer, de man van uw zus Sediqa, langskwam. Uw zus ging bevallen en uw moeder vroeg u naar huis te komen, want uw broer was niet thuis. Hij vervoerde mensen met zijn auto tussen Kabul en Mazar-e-Sharif. U ging naar huis en uw ouders gingen met uw zus mee naar het ziekenhuis. Uw schoonzus, de vrouw van uw broer Mir Ahmad, was bij jullie

thuis. U vroeg of uw broer nog naar huis kwam, maar ze zei van niet. Die avond sliep u in de eetkamer. Uw zus Nazif en uw schoonzus sliepen samen in de kamer van uw broer. Na middernacht kwam uw broer dan toch thuis. Uw broer parkeerde de auto en was bezig zijn inkomen te tellen. Hij was net tien tot vijftien minuten terug toen u geweerschoten hoorde. U en uw schoonzus liepen naar buiten om te zien wat er aan de hand was. U zag twee lijken liggen, namelijk dat van uw zus en dat van Gul Agha, de zoon van commandant Manan. Uw broer had hen samen gezien, was kwaad geworden en had hen vermoord. U verklaart dat uw zus een relatie met Gul Agha had en dat dit een belediging was voor de eer van de familie. Toen u hun lichamen zag viel u flauw. U werd wakker in de auto van uw broer, op weg naar Kabul. Het was 6u in de ochtend toen jullie in Kabul bij een vriend van uw broer aankwamen. De eerste vijf dagen dat jullie daar verbleven stonden jullie gsm's uit. Op de vijfde dag besloot uw broer zijn gsm aan te zetten en zag hij diverse gemiste oproepen van uw vader. Uw vader zei hierin dat als jullie deze problemen veroorzaakt hebben, jullie het land dienden te verlaten. De vierde nacht na het incident hadden de mannen van Manan immers jullie huis aangevallen. Ze sloegen uw vader en informeerden naar zijn zonen. Ze dreigden dat als ze zijn zonen zouden vinden ze hen zouden vermoorden. Uw broer sprak hierover met zijn vriend en trachtte geld te verzamelen. Hij verkocht daarvoor zijn auto, vroeg ook geld van thuis en kreeg een deel van zijn vriend. De vriend van uw broer vond een smokkelaar voor jullie. Het was de intentie van uw broer om samen het land te verlaten, maar er was niet genoeg geld. U moest van uw broer eerst vertrekken en hij zou ergens anders heen gaan. Na een verblijf van dertien dagen in Kabul verliet u Afghanistan. U stelt dat dit ongeveer één jaar geleden was, op 13 of 14 qaws (4 of 5 december [2010]). Via Iran en Turkije reisde u naar België, waar u na een reis van ongeveer twee maanden en tien dagen aankwam op 14 maart 2011 en diezelfde dag nog asiel aanvraagde. Uw broer zou zich ondertussen in India bevinden. Uw ouders verhuisden na uw vertrek omwille van de problemen naar het district Puli Khumri, gelegen in de provincie Baghlan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) en vier foto's voor. Daarnaast legt u nog een arrestatiebevel, een brief van de dorpsouderen, een klachtenbrief en de vertaling van de klacht voor, inclusief de enveloppen waarin alles werd opgestuurd."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing berust op volgende gronden:

"U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid (CGVS, p. 4). U stelt dat u 17 jaar oud bent. Uw precieze geboortedatum kent u niet, maar uw ouders vertelden u dat u 17 jaar oud was. Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 5 mei 2011 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 22,1 jaar met een standaarddeviatie van 1,62 jaar een goede schatting is. Op 27 september 2011 heeft u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voorgelegd, afgegeven op 10/09/1388 (omgezet naar de westerse kalender 30 november 2009). Deze taskara vermeldt dat u als 15-jarige staat geregistreerd in 1388 (tussen 21 maart 2009 – 20 maart 2010). Hieruit mag dus worden afgeleid dat u op het moment van het gehoor op het CGVS op 20 januari 2012 volgens uw taskara ongeveer 17 jaar en tien maanden oud was, terwijl u volgens de leeftijdsbepaling door de Dienst Voogdij merkbaar ouder bent. Aangezien afwijkingen tussen de medische testen en de in aanmerking te nemen documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, kan de in casu vastgestelde afwijking van meer dan twee jaar met de medische test niet als redelijk aanvaard worden. Verder blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerd minderjarigheid dan ook niet als geloofwaardig beschouwd. Verder bevat uw relaas diverse oppervlakkige en onlogische verklaringen waardoor moet worden vastgesteld dat u uw problemen met en uw vrees voor commandant Manan, omwille van de moord op zijn zoon door uw broer niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo verklaart u dat uw broer zowel uw zus als de zoon van commandant Manan gedood heeft, omdat zij een relatie met elkaar hadden en dit een belediging

vormde voor de familie (CGVS, p. 14). Dat uw zus en Gul Agha een geheime liefdesrelatie zouden hebben onderhouden heeft u echter geenszins aannemelijk gemaakt. Over de relatie tussen uw zus en Gul Agha kan u spontaan niets vertellen. U verklaart daar niets over te weten (CGVS, p. 14). Dat u er dan ook direct vanuit gaat dat zij een relatie hadden met elkaar en daarom door uw broer vermoord werden, is merkwaardig. Zeker gezien u verklaart dat het de eerste keer was dat uw zus samen met Gul Agha gezien werd en er ook nooit geruchten zouden geweest zijn over een relatie tussen beiden (CGVS, p. 14). Hoe uw zus de zoon van commandant Manan ontmoet zou hebben of hoe ze contact hielden, is verder ook een raadsel. Zo ging uw zus niet naar school en had uw familie geen band of relatie met de familie van commandant Manan (CGVS, p. 14-15). Zelf weet u ook niet hoe uw zus Gul Agha zou ontmoet hebben (CGVS, p. 14). Gezien de dood van uw zus en Gul Agha omwille van hun relatie de directe aanleiding vormde voor uw problemen in Afghanistan en uw vlucht uit het land mag verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van hun relatie, eventueel via anderen. Dat dit in casu niet gebleken is ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarbij, de nacht dat uw zus en Gul Agha gedood werden sliep uw schoonzus samen met uw zus op één kamer. Het is dan ook niet geloofwaardig dat uw zus, gezien de grote kans om betrapt te worden, net die nacht uit de slaapkamer zou glippen om met Gul Agha af te spreken (CGVS, p. 13). Vervolgens is het opmerkelijk dat u niet eens weet wat de mening van uw vader is over wat uw broer gedaan had. U verklaart dat hij u niets verteld heeft, omdat het een gedane zaak was en hij toch niets meer kon doen (CGVS, p. 16). Dit neemt niet weg dat het zijn eigen dochter en uw zus was die gedood werd, omdat zij een geheime relatie met een man onderhield en dus van u verwacht mag worden dat u zou weten of uw vader hierom kwaad was of het een goede zaak vond dat uw broer de eer van de familie gered had. Deze verklaringen getuigen van een weinig doorleefd asielrelaas. Ook uw kennis over Gul Agha en commandant Manan is uiterst beperkt gebleken. Zo beweert u wel dat Gul Agha en commandant Manan tot de partij "Junbesh" behoren, maar kan u geen concreet zicht geven op de activiteiten van Gul Agha (CGVS, p. 17). Ook verklaart u dat commandant Manan onder de taliban een Mujahed was, maar na de val van de taliban zijn wapens en munitie inleverde aan de autoriteiten en enkel vier bodyguards had om over zijn veiligheid te waken. Hij zou ook geen officiële functie meer uitoefenen (CGVS, p. 14). Deze zaken wijzen er dan ook op dat commandant Manan weinig tot geen macht meer heeft in de regio. Toch verklaart u dat zijn mannen gevaarlijk en gruwelijk waren (CGVS, p. 15). Als u daarop gevraagd wordt waarom u dat beweert, houdt u het louter op de verklaring dat u en de anderen dat wisten, ze doden mensen voor geld en de overheid zou niets tegen hen kunnen doen (CGVS, p. 16). Dit zijn echter zeer vage verklaringen, die de algemeenheid niet overstijgen. Daarnaast zouden u en uw broer na het incident nog dertien dagen in Kabul verbleven hebben. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat jullie daar nog problemen zouden gekend hebben. Deze vaststelling is dan ook tegenstrijdig gebleken met uw antwoord op de vraag waarom u niet in Kabul kon gebleven zijn en het nodig was om het land te verlaten (CGVS, p. 17). U beweert daarop immers dat jullie geenszins in Kabul konden blijven, omdat jullie daar in één of twee dagen getraceerd konden worden (CGVS, p. 17). Gezien jullie dertien dagen zonder problemen in Kabul bleven klopt deze redenering dus niet. Ook zouden uw ouders omwille van de problemen momenteel in de wijk Chape Daria in het district Puli Khumri van de provincie Baghlan wonen (CGVS, p. 6-7). Na uw vertrek zouden zij volgens u evenwel geen problemen meer gekend hebben (CGVS, p. 7). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw gegronde vrees voor vervolging. Bijkomend moet hier nog worden opgemerkt dat de brieven, die uw vader naar u stuurde na uw vertrek, niet vanuit Baghlan of Puli Khumri werden opgestuurd, maar afgestempeld zijn in Samangan en Mazar-i-Sharif (CGVS, p. 11). Tot slot zijn de documenten, die u in verband met uw problemen in Afghanistan voorlegt allerm minst overtuigend. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u dat u eerder al een aan u gerichte brief van de autoriteiten en een reactie daarop van de dorpsouderen voorlegde (CGVS, p. 10). Uit het administratieve dossier blijkt dat u een kopie van deze documenten neerlegde op 27 september 2011. Wat de precieze inhoud van de brief is gestuurd door de autoriteiten, weet u niet. Ook weet u niet wat de precieze reactie van de dorpsouderen was op deze brief. U verklaart niet te kunnen lezen (CGVS, p. 11). Uw beweerde ongeletterdheid is echter geen afdoende verklaring voor uw ontbrekende kennis betreffende de inhoud van uw documenten. Gezien het belang van deze documenten voor uw asielrelaas mag immers worden verwacht dat u inspanningen zou geleverd hebben om informatie omtrent de inhoud ervan in te winnen, eventueel via anderen. Het is dan ook bevreemdend te moeten vaststellen dat u zelfs niet bij uw vader naar de inhoud van uw documenten geïnformeerd heeft (CGVS, p. 11). Verder is het merkwaardig dat u verklaart dat u van de brief van de autoriteiten pas op de hoogte gesteld werd na uw aankomst in België (CGVS, p. 12). Nochtans zou uw vader deze brief al drie of vier dagen na het incident ontvangen hebben. U verbleef toen in Kabul (CGVS, p. 11). Uit de vertaling van deze brief blijkt verder dat de politie aan de dorpsouderen vraagt om u en uw broer aan hen uit te leveren. Een belangrijk element dus dat voor uw vrees en de beslissing om het land te verlaten mee bepalend kon zijn. Het is dan ook niet geloofwaardig dat uw vader, die u en uw broer in Kabul nog contacteerde en aan wie jullie geld vroegen voor jullie vlucht, jullie van deze brief en

de inhoud ervan niet op de hoogte zou gebracht hebben (CGVS, p. 13). Ook bij de manier waarop u deze documenten zou verkregen hebt moeten de nodige vraagtekens geplaatst worden. Het gaat hier in beide gevallen om fotokopie[ën] (CGVS, p. 11). Kopie[ën] bevatten slechts een beperkte bewijswaarde gezien de authenticiteit van het document niet kan worden nagegaan. De originelen kan u niet voorleggen (CGVS, p. 11). Een geloofwaardige verklaring hiervoor kan u echter niet geven. Zo verklaart u dat de autoriteiten de originele documenten zouden ingehouden hebben. Via uw oom langs moederszijde, die daar iemand kent zou uw vader er echter wel in geslaagd zijn om een kopie te bemachtigen en deze op te sturen (CGVS, p. 11). Gezien echter uit de vertaling van de brief van de autoriteiten blijkt dat deze aan de dorpsouderen gericht was en het tweede document een reactie van de dorpsouderen daarop is, is het bevreemdend dat uw oom langs moederszijde bij de autoriteiten zelf naar een kopie diende te vragen. Immers, via de dorpsouderen zou hij ook het origineel of een kopie kunnen bekomen hebben (CGVS, p. 11). Daarenboven slaagt u er wel in om van de bevestigingsbrief van de politie, die u op 25 april 2012 bij het CGVS binnenbracht, het origineel voor te leggen. Uit de vertaling van deze brief, die ook door u werd neergelegd, blijkt immers dat het om een klacht van Abdul Manan gaat die hij tegen u en uw broer indiende, gericht aan het politiecommissariaat van Samangan. Verder blijkt uit de brief ook dat de politie die klacht aanvaardde en een onderzoek instelde. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u, die geen partij vormde bij het opstellen van deze brief, de brief is zelfs niet aan u gericht, in het bezit zou zijn van dit originele document in plaats van Abdul Manan of de politie. Zeker gezien u van de documenten die wel persoonlijk aan u gericht waren, geen origineel kan voorleggen. Bijkomend moet nog worden opgemerkt dat het laatste cijfer van het gedrukte jaartal op de brief van de autoriteiten duidelijk met stift is aangepast naar een negen. Bijkomend moet nog worden opgemerkt dat deze voorgelegde brieven nergens de reden vermelden waarom uw broer uw zus en Gul Agha zou gedood hebben. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4 § 2 b niet aannemelijk heeft gemaakt. De andere documenten die u hebt aangevoerd vermogen niet aan deze vaststellingen iets te wijzigen. De vier voorgelegde foto's waarop uzelf en uw broer zouden te zien zijn, kunnen verder weinig bijdragen aan uw asielrelaas (CGVS, p. 12). Voor zover geloof wordt gehecht aan uw verklaring dat dit uw broer is is het geen bewijs van uw asielmotieven. Uw taskara en de voorgelegde brieven werden hierboven al besproken. In het algemeen kan in dit verband nog worden opgemerkt dat deze documenten slechts bewijswaarde hebben indien ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is gebleken. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Samangan te worden beoordeeld. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Samangan te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" - "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Samangan slechts weinig incidenten plaatsvinden die een impact hebben op de burgerbevolking. In het algemeen kan gesteld worden dat Samangan een zeer rustige provincie is. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in

de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Samangan een complementaire vorm van bescherming te bieden. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Samangan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Samangan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Samangan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48 tot en met 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet schendt.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen. Hij stelt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zijn *taskara* is onderzocht. Hij stelt dat niemand op de hoogte was van de liefdesrelatie van zijn zus omdat het om een geheime relatie ging. Hij stelt dat het een zeer zware en ingewikkelde situatie was en dat het onmogelijk was om hierover met zijn vader te spreken. Hij stelt dat zijn vader de documenten heeft meegegeven aan zijn oom die een winkel in Samangan heeft.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Verzoekers verklaringen zijn immers vaag en weinig aannemelijk.

Zo heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat het een raadsel is hoe verzoekers zus de zoon van commandant Manan heeft ontmoet of hoe ze contact hielden. Verzoekers zus ging immers niet naar school en verzoekers familie had geen band of relatie met de familie van commandant Manan. Verzoeker geeft hiervoor geen verklaring.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat het opmerkelijk is dat verzoeker niet weet wat de mening van zijn vader is over wat zijn broer heeft gedaan. Verzoekers betoog dat het een zeer zware en ingewikkelde situatie was en dat het onmogelijk was om hierover met zijn vader te spreken, kan niet overtuigen. Er mag toch op zijn minst verwacht worden dat verzoeker zou weten of zijn vader de actie van zijn zoon goedkeurt of afkeurt. Sinds verzoeker in België is heeft hij immers om de twee of drie maanden contact met zijn familie in Afghanistan (gehoorverslag, 6-7).

De commissaris-generaal heeft ook terecht opgemerkt dat de brieven die verzoekers vader naar hem stuurde in Samangan zijn afgestempeld, terwijl verzoeker beweerde dat zijn ouders momenteel in de wijk Chape Daria in het district Puli Khumri van de provincie Baghlan wonen. Verzoekers betoog dat zijn vader de documenten heeft meegegeven aan zijn oom die een winkel in Samangan heeft, kan opnieuw niet overtuigen. Er valt immers niet in te zien waarom zijn vader de documenten aan verzoekers oom zou meegegeven in plaats van ze zelf op te sturen. Verzoeker geeft hiervoor ook geen enkele aannemelijke verklaring.

Verder heeft de commissaris-generaal ook terecht geoordeeld dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij inspanningen zou hebben geleverd om te weten te komen wat er in de documenten staat die zijn vader hem heeft opgestuurd, gelet op het belang van deze documenten voor zijn asielrelaas. Verzoeker geeft hiervoor geen verklaring.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat het merkwaardig is dat verzoekers vader hem pas na zijn aankomst in België op de hoogte heeft gebracht van de brief van de autoriteiten, terwijl hij deze brief al drie of vier dagen na het incident heeft ontvangen, toen verzoeker nog in Kaboel verbleef.

De Raad sluit zich ook aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker in het bezit is van de originele klacht die Abdul Manan tegen hem en zijn broer indiende bij het politiecommissariaat van Samangan. Verzoeker geeft hiervoor opnieuw geen verklaring.

De Raad acht het verder niet aannemelijk dat verzoekers broer, zijn zus en haar vriend meteen doodschoot nadat hij ontdekte dat ze een relatie hadden. Volgens verzoeker vermoordde zijn broer hen omdat hun relatie een belediging was voor de familie (gehoorverslag, 14). Dit lijkt echter wel een heel drastische reactie op een belediging voor de familie.

De Raad ziet verder ook niet in waarom verzoeker commandant Manan en zijn mannen zou moeten vrezen. Verzoeker heeft immers niets te maken met de dood van commandant Manans zoon. Verzoeker verklaart hierover tijdens het gehoor dat zijn broer dacht dat als de mannen van commandant Manan hem niet konden vinden dat ze verzoeker dan zeker zouden vermoorden, aangezien het zeer gevaarlijke en gruwelijke mannen zijn (gehoorverslag, 15). Dit laatste wordt echter tegengesproken door het feit dat de mannen van commandant Manan zijn vader weliswaar sloegen maar hem en de overige familieleden voor het overige met rust lieten.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoeker asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder sluit de Raad zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat er voor burgers in de provincie Samangan op dit ogenblik geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist dit ook niet in zijn verzoekschrift.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan en is er geen gegeven voorhanden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER